

NGƯỜI ĐẾN TỪ ĐỊA NGỤC VC

BÀI NÓI CHUYỆN CỦA NHÀ VĂN TRẦN KHẢI THANH THỦY ĐẦY XÚC ĐỘNG TẠI SỞ DI TRÚ HOA KỲ

Lời giới thiệu: Kính gửi quý vị bài nói chuyện của nhà văn Trần Khải Thanh Thủy (TKTT) trong buổi sinh hoạt mừng 20 năm thành lập văn phòng duyệt xét quy chế tị nạn chính trị của Hoa Kỳ tại San Francisco. Nằm dưới bộ di trú và quốc tịch Hoa Kỳ (US Citizenship & Immigration Department), cơ quan Asylum được thành lập cách đây 20 năm với 8 văn phòng khắp nước Mỹ để lo duyệt xét các trường hợp xin tị nạn chính trị. Cách đây khoảng hơn 3 tháng, bà TKTT đã đến văn phòng này để được phỏng vấn cho hồ sơ xin tị nạn (TKTT được bốc ra khỏi nhà tù VN theo quy chế can thiệp khẩn của chính phủ HK), và hôm mùng 2 tháng 12, bà TKTT trở lại văn phòng này với tư cách một diễn giả trong buổi sinh hoạt quy tụ hơn 100 người vừa là nhân viên của cơ quan Asylum, các luật sư di trú, và những người đã được chấp nhận quy chế tị nạn. Một diễn giả thứ hai là một thanh niên trẻ người Miến Điện đã tham gia đấu tranh năm 14 tuổi; năm 15 tuổi anh bị công an Miến Điện truy lùng và phải trốn sang Thái Lan. Hiện đang theo học chương trình tiến sĩ tại đại học Berkeley. Mỗi diễn giả trình bày khoảng 7-10'.

Đính kèm là bài nói chuyện của bà TKTT bằng tiếng Việt và Anh ngữ. Cùng đi với bà TKTT là tôi và luật sư của bà TKTT. Người luật sư này đã lo hồ sơ cho bà Thủy miễn phí. Đặc biệt, bà giám đốc của cơ quan đã thân chinh ra tận bên ngoài để đón. Bà Thủy rất xúc động và thán phục tính cách bình dân, bình đẳng, thân mật và nhân bản của những người làm việc trong cơ quan chính quyền HK.

DChân

Chia sẻ với Bộ Di Trú Hoa Kỳ - Cơ quan duyệt xét qui chế Tị Nạn Chính Trị Ngày 2 tháng 12, 2011, nhân ngày sinh nhật thứ 20 của cơ quan này tại San Francisco.

Ladies and Gentlemen,

Thank you very much for giving me this opportunity to share my thoughts. I wish I can say more in English. So please excuse my speaking in Vietnamese.

Xin chúc mừng sinh nhật thứ 20th của quý cơ quan.

Kính chào quý vị,

Chân thành cảm ơn quý vị đã cho tôi cơ hội chia sẻ những cảm nghĩ của mình trong ngày hôm nay. Tôi ước mong có thể nói nhiều hơn bằng Anh ngữ, xong với khả năng giới hạn, tôi xin được quý vị thông cảm khi phải trình bày bằng tiếng Việt. Xin chúc mừng sinh nhật thứ 20th của quý cơ quan.

Tôi là một người may mắn trong số hàng ngàn tù nhân lương tâm tại Việt Nam, đã được chính phủ Hoa Kỳ can thiệp và đem ra khỏi nhà tù Cộng sản Việt Nam để đến thẳng Hoa Kỳ. Đối với tôi, đó là một giấc mơ không tưởng đã trở thành sự thực.

Sống tại Hoa Kỳ hơn nửa năm qua, có nhiều lúc tôi vẫn tưởng mình đang mơ. So với đời sống khổ ải tại Việt Nam, không chỉ nghèo về vật chất đối với 90 triệu người dân, mà cái chính là một đời sống phi nhân bản, thiếu tự do, thiếu những quyền căn bản nhất của con người, và mất hết nhân phẩm, thì Hoa Kỳ chính là Thiên Đường Hạ Giới.

Tôi đã được đón nhận bằng vòng tay thương yêu của bè bạn, cộng đồng, và sự cứu mạng nhân ái của chính quyền Hoa Kỳ, giúp đỡ cho mẹ con tôi mọi thứ ngay từ ngày đầu – hơn cả những điều mà chúng tôi mong ước. Thật là oái oăm khi mà ngay tại xứ sở tôi sanh ra, những con người đang cai trị đất nước chúng tôi bằng một chủ nghĩa sai lầm, lạc hậu và đã bị khai tử, một tập đoàn toàn trị có tên gọi là Cộng sản nhưng thực chất là Tư Bản Đỏ đã coi tôi như kẻ thù, đày ải tôi và những nhà đấu tranh dân chủ, những người dân chỉ lên tiếng bênh vực công lý và lẽ phải; họ đã cai trị Việt Nam bằng bàn tay sắt trong suốt 8 thập niên qua và đã tàn phá đất nước tươi đẹp, thân yêu của chúng tôi.

Là một người cầm bút, tôi không thể nào bẻ cong ngòi bút của mình để trở thành một công cụ trong guồng máy tuyên truyền của chế độ độc tài cộng sản. Chính vì đã dám nói lên sự thật, lột bỏ huyền thoại Hồ Chí Minh, bênh vực những người dân oan thấp cổ bé miệng bị lãnh đạo đảng tước đoạt mọi quyền sống cũng như quyền làm người, mà tôi đã bị bắt, với những tội danh dựng đứng như: “Quấy rối trật tự công cộng”(2007), “có ý đánh người gây thương tích” (2009) trong khi chính tôi và chồng tôi là nạn nhân của cơn bão do nhà nước thuê để hành hung.

Gần 1000 ngày trong ngục tù cộng sản – là gần 1000 ngày tôi bị bạo hành cả về thể xác lẫn tinh thần. Ăn đói, mặc rét, bị cấm đoán tất cả, từ sách vở, báo chí, bút mực cũng như cô lập với các bạn tù thường phạm, bị đầu gối và điều tra viên đánh đập (cả hai lần tù bị đánh 5 lần, hiện còn để lại thương tích trên đầu, chân, tinh thần và tâm lý)... Nhiều lần bị đột nhập vào phòng giam, khám, và thu đi toàn bộ giấy, bút, bài viết, và sách đọc của tôi.

Chế độ cộng sản Việt Nam là một trong những chế độ tàn độc nhất thế giới do những kẻ bất tài ngu dốt, tham lam nắm quyền và điều hành. Trong một xã hội đầy thối nát và bất công, thì chỗ đứng của người lương thiện là vánh móng ngựa và trại tù, vì vậy tôi chấp nhận vào nhà tù nhỏ để dân tộc tôi thoát ra khỏi nhà tù lớn mà không bao giờ nghĩ mình sẽ được định cư ở Mỹ hoặc trở thành công dân Mỹ.

Chính vì thế, ngày 23/6/2011, khi công an cộng sản vào trại giam nói tôi sắp xếp hành lý để bay sang Mỹ thì toàn thân tôi run lên trong một nỗi xúc động và một sự cố gắng lớn, một nỗi xúc động tôi chưa từng gặp trong đời. Hạnh phúc lạc bước đến bên tôi quá đột ngột, tôi phải kiềm chế mình để không bị ngã, để nhịp tim không đập loạn lên trong lồng ngực, nhất là trong tình trạng bệnh lý do đời sống tù tội gây ra, và nhà tù đã cướp đi thuốc uống của tôi như hình phạt cho những kẻ không chịu khuất phục bạo lực.

Tôi vô cùng biết ơn nước Mỹ, kể từ ngày 22-6-2011 nước Mỹ đã sinh ra tôi lần thứ 2, đã đón tôi từ ngục tù cộng sản đến với thiên đường hạ giới, đã đối xử với tôi chân tình và rộng lượng như với một người bạn, không một chút vụ lợi, mà ngược lại đầy bao dung và nhân ái nên đã tạo cho tôi một cảm giác thật sự yên ổn và thư giãn, khác hẳn với quãng thời gian trước đó của tôi trong ngục tù cộng sản. Cô con gái 14 tuổi của tôi đã được đi học trong tình cảm thân yêu của bạn bè và cô thầy. Cháu đã như con chim non được tung cánh trở lại trên bầu trời xanh, ca hát, tươi cười chia sẻ cùng mẹ nhiều lần “Con thấy ở đây ai cũng tử tế”.

Tôi mong một ngày không xa, đón được chồng từ Việt Nam sang, và đó là niềm vui trọn vẹn; tôi sẽ khỏe và cầm bút trở lại, tiếp tục tranh đấu cho những giá trị phổ cập: tự do, dân chủ, nhân quyền, nhân bản, nhân phẩm, công lý, và bác ái mà Hoa Kỳ đã là một quốc gia tiêu biểu trên thế giới. Tôi hãnh diện được ở đây, trên vùng “đất của những người tự do và can đảm”.

Người dân Việt Nam có câu: “Uống nước nhớ nguồn”, được như thế này tôi biết ơn chính phủ Hoa Kỳ rất nhiều, đặc biệt xin cảm ơn quý vị ngay tại văn phòng này, đã giúp tôi tìm lại hạnh phúc và tương lai, nhất là niềm hy vọng cho một ngày mai tươi sáng không chỉ cho riêng gia đình tôi, mà cả dân tộc VN và các dân tộc khác trên thế giới như Miến Điện, Tây Tạng, Bắc Hàn, Iran, Cuba.

Cầu mong Thượng Đế ban phước lành cho tất cả quý vị.
Chúc quý vị một mùa Giáng Sinh an lành, hạnh phúc, và một năm mới tốt đẹp.

Trần Khải Thanh Thủy

BẢN ANH NGỮ

**Speech given at the Asylum Office of the U.S. Citizenship and Immigration (USCIS)
in San Francisco on Dec. 2, 2011, upon the 20th
Anniversary of the Department
By Trần Khải Thanh Thủy**

Ladies and Gentlemen,

Congratulations on your 20th Anniversary. Thank you very much for giving me this opportunity to share my thoughts. I wish I could say more in English. So please excuse my speaking in Vietnamese.

I am a lucky one among thousands of prisoners of conscience in Vietnam. Thanks to the US government's kind intervention, I was literally airlifted from the communist prison camp in Vietnam straight to America. It was like a dream to me, an impossible dream that came true.

After 6 months of living here, I still think I am dreaming. Compared to the tough life that I and 90 million other Vietnamese face in Vietnam – a life not only poor financially and difficult physically, but far worse than that, a life in which we are deprived of all basic freedoms, justice, humanity, and dignity – America is truly a Heaven on Earth.

I have been welcomed to America in the loving embraces of my friends, community, and the US government, which has given my 14 year-old daughter and I full support from day one, providing all the things we needed and more than anything we could have wished for. It is truly ironic that in my very own birth place was I treated as an enemy by the very men and women of the ruling elite who have ruined my beloved, beautiful country by an inhumane system which is clinging to a wrong, backward and dead ideology. These Communists by name, but Red-Capitalists in actuality, have ruled Vietnam with an iron fist over the past 8 decades, imprisoning all patriotic Vietnamese who dare to speak the truth and advocate freedom and justice.

As a writer, I cannot bend my pen to be a part of the state's propaganda machine in spreading lies, and deceit, ruining both the life and soul of Vietnam. For daring to speak the truth, by unveiling HỒ Chí Minh's true face behind his legendary myth, and advocating for the rights of farmers whose lands and homes were unjustly confiscated, and whose rights were blatantly violated, I was imprisoned on the false charges of "public disturbances" in 2007 and "aggravated assault" in 2009 while in fact, my husband and I were attacked by the regime's paid hooligans/thugs.

During my nearly 1000 days of imprisonment, I was harassed, beaten up, terrorized and subjected to hard labor, isolation, public humiliation, starvation, cold, lack of medicine, and unlivable conditions – all of which have left many scars on my body and soul. I was forbidden to write or read; my poems and writings, which I tried to do secretly, were taken away, and the prison guards eventually confiscated all my pens and papers.

Living under one of the most brutal dictatorships such as the Vietnamese Communist government, whose leaders are not only greedy and corrupt, but also ignorant, the place for honest, good-hearted people are often inside the prison walls. But I am willing to accept my fate in the prison cells in order for my people to break free from the prison that is our country. I never in my wildest dreams thought that I would one day enjoy a life of freedom here in America.

So, on June 23rd of this year, when the prison guards told me to get ready to go to America, I was shocked and shaken in disbelief. I had to try my best to keep my frail and

sick body – a result of the regime’s retaliation and punishment for my stubbornness – on my feet.

I am deeply grateful to the United States of America for giving me a new life the day I came to San Francisco. I felt like I was reborn again. Since coming here, I have been treated with kindness, generosity, and compassion. My daughter has gone back to school, as happy as a bird in the blue sky; she has many times smilingly shared with me how moved she has been with the kindness she has received from her classmates, teachers, and everyone else she has met.

I am looking forward to the day my husband from Vietnam can join me in America. My life would then be complete and my health restored. I certainly will continue my writing, which is the best way I know how to participate in the non-violent struggle for freedom, and democracy, humanity, and dignity, peace and justice in Vietnam. These are the basic values upheld by Americans. I am so proud to be here in the land of the free and home of the brave.

As we always say in Vietnam: “drink the water, but do not forget where it comes from,” I will forever be indebted to the United States of America, and especially for the men and women in this office, for giving me a new life and renewed my hope for a better future, not just for my family, but also for the people of Vietnam and other parts of the world in need such as Burma, Tibet, North Korea, Cuba, and Iran.

May God bless you all.
Merry Christmas and Happy New Year.

Trần Khải Thanh Thủy